

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

af Erik Bögh.

Titel | Title:

Nytaarsnat 1850 : Trylleførce

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjöbenhavn : Wilhelm Hansen, [187-]

Fysiske størrelse | Physical extent:

1 klaverudtog ((11 s.)) :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

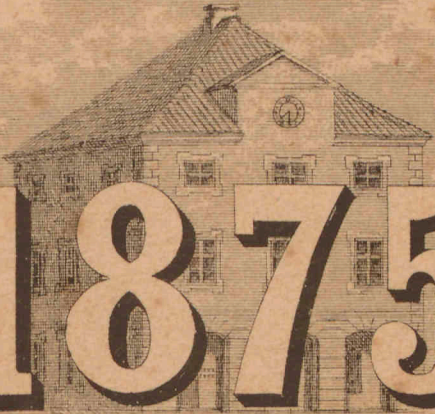
NYTAARSNAT

Leilighedssangspil i én Akt

OG

NYTAARSNAT

1875

Leilighedssangspil i én Akt
af

ERIK BØGH.

Fuldstændigt Klaveerudtog med Tekst.

KJØBENHAVN.

Wilhelm Hansen's Forlag og Eiendom.

STOCKHOLM.
S. Levy.

CHRISTIANIA.
C. Warmuth.

NYTAARSNAT 1850.

Tryllefaree af Erik Bögh.

Allegretto.

Forfatteren.

Nº 1.

V.1. Før - ste Skaal jeg brag - te Æg - te - stan - den, som saa tidt i - blin - de skjænkér

Man - den, naar hans Ungdoms I - de - a - ler glip - pe, til Led - sa - ger - in - de en Xan -

f en sand En - gel paa hans mær - ke Vel. *ff*
(røger under Mellemspillet.)

V.2.

Med behørlige Formaliteter
Fulgte nu en Skaal for de Propheter,
Som befale Tørst i Sorg og Kulde;
Skjændt de stadigt selv er — (røger.)
Selv erholde Skam til Tak derfor.

V.3.

For vor Rigsdag jeg en Skaal udbragte;
Thi den tæller Mænd, som vi maae agte —
Mænd, hvis Dygtighed vi alle kjende —
Mænd, hvis Taler øve uden — (røger.)
Uden Frygt og Dadel det er vist

V.4.

Saa en Skaal for vore Diplomater
Tømte jeg med mine Kammerater.
Diplomater har vi, der er gode,
Nogle med og Andre uden — (røger.)
Uden Ridderkors og adlet Navn.

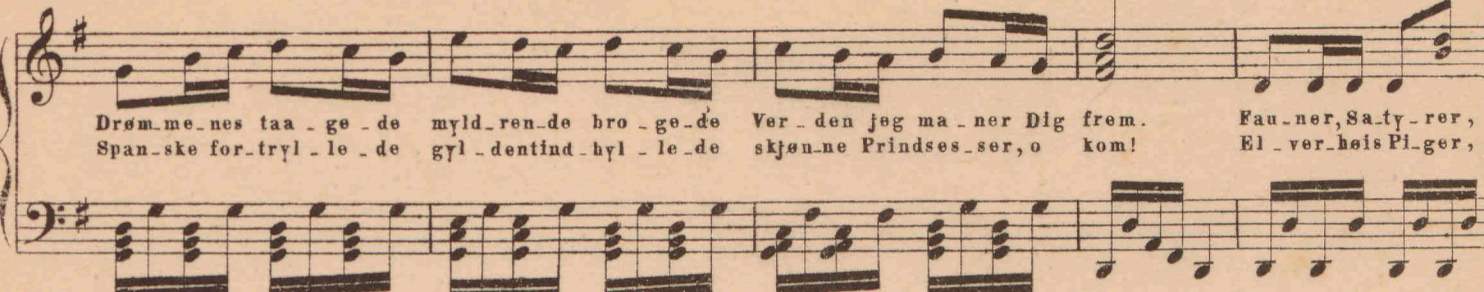
V.5.

Danmarks Skaal det var den allersidste
Danmark ønskede jeg alt Godt, jeg vidste —
Intet Tab af Mandskab og Provindser
Ingen Pest og ingen tyske — (røger.)
Tyske Oversvømmelser iaar.

Allegro. Forfatteren.

Nº 2.

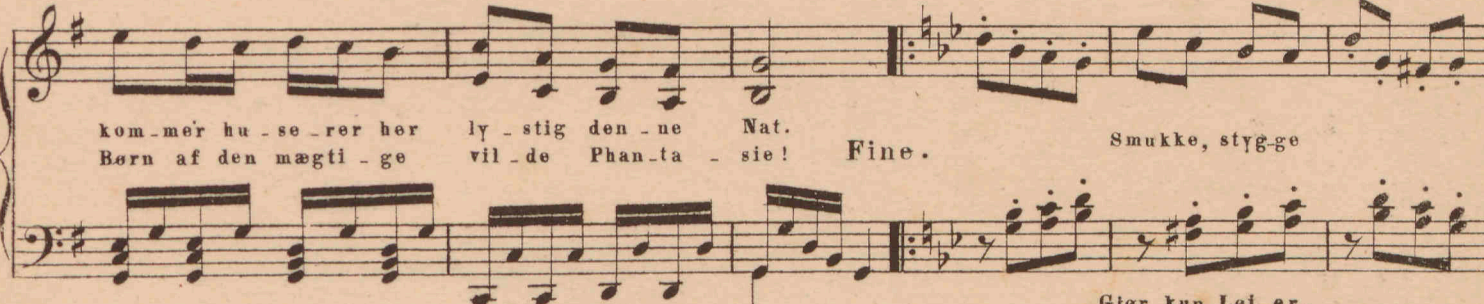
1ste Gang. Trolldæk og Djæ - vel - skab, Vet - ter og Ma - rer, Sag - ne - nes my - sti - ske Ska - rer!
2den Gang. Tyr - ki - ske Hou - ris med blæn - den - de Skuldre, nor - ske lang - ha - le - de Hul - dre,

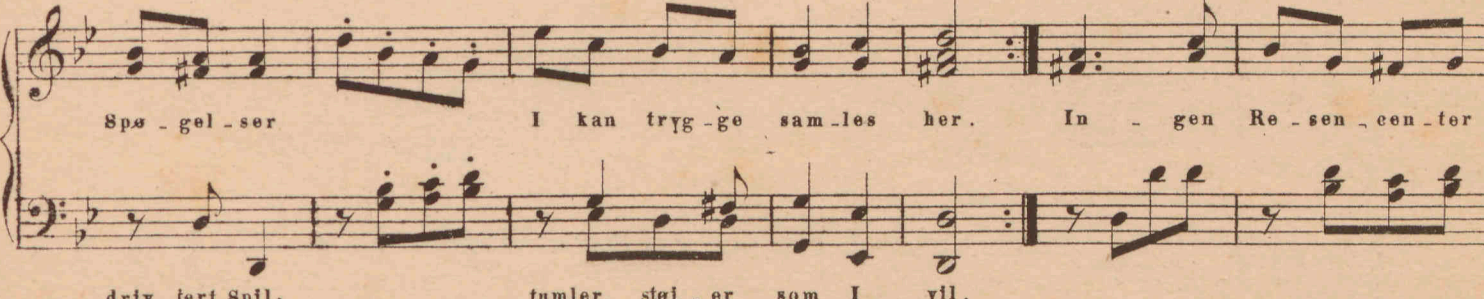
Drøm-me-nes taa-ge-de myld-ren-de bro-ge-de Ver-den jeg ma-ner Dig frem. Fau-ner, Sa-ty-rer,
Span-ske for-tryl-le-de gyl-dentind-hyl-le-de skjen-ne Prindses-ser, o kom! El-ver-høis Pi-ger,

Nym-pher og Feer, Hex-e, Vampy-rer kom-mer! jeg beer! — Jeg in-vi-te-rer Jer,
let-te som Vind, kom-mer og sti-ger Al-le her-ind, — Al-le i prægti-ge

kom-mer hu-se-rer her ly-stig den-ne Nat. Smukke, styg-ge
Børn af den mægti-ge vil-de Phan-ta-sie! Fine. Gjør kun Lei-er,

Spø-gel-ser I kan tryg-ge sam-les her. In-gen Re-sen-ten-ter
driv jert Spil, tumler, støl-er, som I vil.

her paa E-der ven-ter. Jeg er e-ne u-den Ge-ne kan I kom-me hid.
D. C. al Fine.

Moderato.
Phantasien.

Nº 3.

V.1. Nu Far - vel! Nu Far - vel! Dig i den - ne tau - se Qvæld
V.2. Nu Far - vel! Nu Far - vel! Du har Magt i den - ne Qvæld

1. laa - ner jeg mit Her - re - dem - me o - ver Sy - ner, o - ver Drømme, Scep - tret for - re
2. hvert et Min - de at frem - tryl - le; paa dit Bud det skal sig hyl - le i den Dragt, du

1. Du med Held! Nu Far - vel! Nu Far - vel! far - vel, far - vel!
2. by - der selv. Nu Far - vel! Nu Far - vel! far - vel, far - vel!

Allegretto.

Forfatteren.

Nº 4.

f V.1. Mon jeg er fuld? Ja det er tro - ligt!
p

men af Champag - ne er det ei - der - til staae Be - ne - ne for ro - ligt. Er I sva - ge? Nei vist ikke,

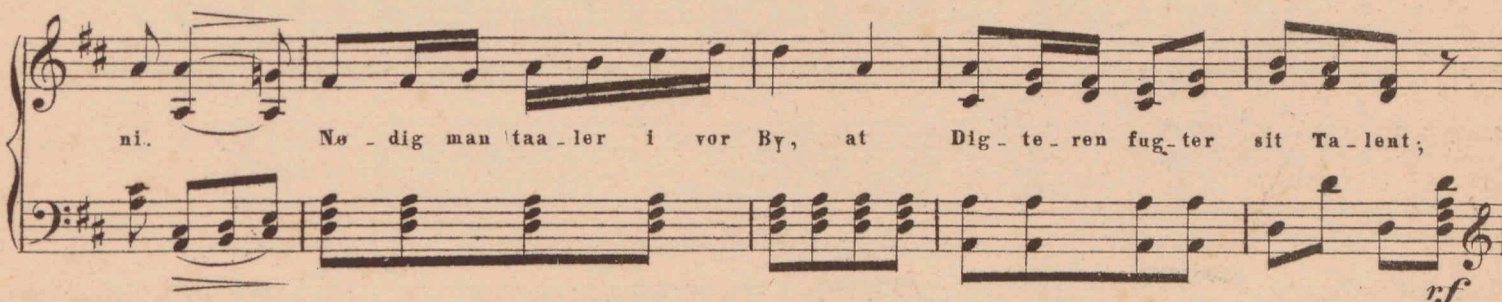
ff

Nei! See hvor ret - te! see hvor net - te! nei, min Ruus er af den ba - re, ba - re,

ba - re Phan - ta - si. Jeg kan bæ - re den med Æ - re, jeg er in - tet for - fal - det Ge -

ni. Nø - dig man 'taa - ler i vor By, at Dig - te - ren fug - ter sit Ta - lent,

men en phan - ta - stisk lil - le Bly ——— hat - den kan han dog væ - re be - kjendt.

V. 2.

Nu ved min Ruus jeg vil mig mere!
 More sig passer for de Smaa,
 Kjede sig passer for de Store,
 Og Storhed jeg aldrig vil naae.

Jeg den hele

Spas vil dele

Med Enhver der bare, bare, bare, ikke er for stor,
 Som ei skrækkes

Ved at gjækkes

Med Satyrernes lystige Chor.

Lad kun Critiken fornemt smile

Ad det forvovne Gjøglespil!

Bedst var det, om den gik tilhville —

Den trænger gefærligt dertil.

Allegro non tanto.

Hr. Sørensen.

N° 5.

V.1. Jeg veed ik-ke rigtig om jeg be-hæ-ver mig selv at præ-sen-te-re? Jeg er en Bekjendt, om end
 ei De er in-drer, at jeg har den Æ-re. Hvad kjender De mig da ik-ke i-gjen? Jo naar de an-
 strænger Hu-kom-mel-sen, for-sikkrer jeg, at De mig kjender i-gjen! vi sees jo hver e-neste Dag, dergaaer
 hen, De kjender mig ik-ke—slet ik-ke i-gjen? Jeg er jo end-og-saa en gam-mel Ven, langtu-de saa-
 gar i Fa-mi-li-en—jeg er jo—jeg er jo Hr. Sø-ren-sen!

V.2.

Det er dog besønderligt nok —
 Hvor jeg kommer hen, mig Ingen kjender;
 Skjøndt jeg overalt har en Flok
 Baade Brødre og Svøgre og Frønder.
 Men ak, mine Egne—det veed jeg godt,—
 De have mig altid til Nar saa smaat!
 „Hr. Sørensen det er en reen Peer Tot,
 Hr. Sørensen bærer sin Nathue godt,
 Hr. Sørensen gaaer efter Næsen blot,
 Hr. Sørensen gjør sig til Skam og Spot!“
 Saa raaber og skriger hver eneste Sjæl,
 Og glemmer han hedder Hr. Sørensen selv.

V.3.

Hr. Sørensen siger som saa:
 Af Smaating jeg la'er mig ei genere,
 Min rolige Gang vil jeg gaae,
 Og mit gode Humeur conservere.
 Hr. Sørensen tier med hvad han veed,
 Hr. Sørensen elsker den kjære Fred,
 Hr. Sørensen smøger sin Nathue ned,
 Hr. Sørensen hylder Besindighed,
 Hr. Sørensen er hverken kold eller hed,
 Hr. Sørensen er hverken mild eller vred,
 Hr. Sørensen er hverken kjæk eller feig,
 Men —Hr. Sørensen er blot umaadelig seig.

Allegro vivace.

Nº 6.

I Jour. II Jour. Hr. Sørensen. I J. II J. Hr. S. I J. II J.

V.1. Hør mig! Hør mig! Jeg er tut-ter Ø-re. Hys da! Tys da! Hvad saa meer! Seer De, Seer De,

Hr. S. I J. II J. Hr. S. II J.

han vil Dem for-fø-re. Han der! Han der! Nei jeg beer! Beg-ge kan jeg ei høre sammen. Nei!

I J. II J.

der-for bør De ti-e. Ja naar De vil bi-e, til jeg har talt ud. Nei

el-lers man-ge Tak, han har faa-et nok af De-res Snak! *f*

V.2.

I J. Snak — Hvad?
 II J. Snak — ja Snak var netop Ordet!
 I J. Hør nu!
 II J. Gjør nu
 Ingen Støi!
 I J. De skal — De skal staae til Ansvar for det!
 Svar mig —
 Var ei
 Han for drøi?
 Han er...
 II J. Med Forlov!
 I J. Nu er De for grov!
 De er ubehevet.
 II J. Hvad? Hvad siger Vævet?
 I J. At De er et Smudsblad!
 II J. Har man hørt saa galt?
 Smudsblad! Naa, det skal han faae betalt!

Allegretto.

N° 7.

Frantz. Fritz. Fra. Fri. Fra. Fri. Fra.

V. 1. Hvad Fritz? Hvad Frantz? For - dømt! Fa - falt! Min bedste Ven! Min Bro - der! Vi stode sammen

Fri. Fra. Fri. Fra.

o - ver - alt, Hvor vi det mindst for - me - der. Nun wie steht's? Be - drø - ve - ligt. Det er mig kjær. Jeg for -

Fri.

nem - mer stadig Riven, Sli - den, Gigt og Sting i al - le Lemmer. Russisk Læ - ge - hjælp i - aar De

Fra. Alle.

tog jo dog, min Kjæ - re! Ja, og Ku - ren den var haard! jeg si - ger ik - ke me - re. Men hvad seer jeg!

skal da her jeg træffe E - der begge To, mi - ne Venner! jo jeg kjender Jer, det kan I troe.

V. 2.

FRI. Men allerbedste Knutski svar,
Hvor har dog Pokker havt Dem
Den lange Tid? — jeg troer det var
I Ungarn sidst jeg traf Dem.

KNUT. Ak, jeg maatte jo afsted —
Hverken til Paven eller Luther,
Nei, til selve Mahomed,
At skaffe ham Rekrutter.

FRA. Vil De. Deres Egne til
Koranen ei omvende?

KNUT. De kan troe alt hvad De vil,
Naar blot De troe paa denne. *

ALLE. Hvem kan nægte
Der er ægte
Tolerance i de Ord!
De bør æres
Høit og læres
Overalt paa Jord.

* (viser sin Knut.)

V. 3.

FRI. John Bull! See saa, det mangled blot!
Nu hvordan har I levet
I al den Tid — JO. Jeg takker, godt.
Hvad har I selv bedrevet?

FRI. Drukket min Chiquot og spilt
Bedste Beskub hele Tiden.

FRA. Andet har han ei bestilt
Fra den Tid han var liden.

KNUT. Men, Sir John, siig mig, hvormed
Har I Jer diventeret?

JOHN. Jeg har mæglet Krig og Fred
Som det mig convenered.

ALLE. Ja, vi Store
Bør os mere,
Vi kan gjøre, hvad vi vil.
Om den hele
Jord vi dele,
Har vi Lov dertil.

V. 4.

KNUT. Ah, Jean de France! FRI. Den Laps!
JOHN. Den Nar! K. Den Uveirsfugl. FRA. Den røde
Republikaner! Ih, det var
Jo ret et heldigt Møde.

JEAN. Maa jeg gratulere til
Alle de vundne Batailler!

FRA. Mig? JE. Nei Dem Hr. Broder til
De mange nye Gaiger. (til Fritz.)
Item jeg lykønsker Dem
Til snart at faae paa Ho'det —

FRI. Hvad? JE. En Keiserkrone — Hm!
Jeg tænkte De forstod 'et

ALLE. Dyrebare
Venneskare,
Vor Forening staae ved Magt!
Held og Ære
Stedse være
Med vor Broderpagt.

Nº 8. Mel. Schleswig-Holstein o.s.v.

9

DUKKEN. Schleswigholstein meerumschlungen

Deutsche Sitte hohe Wacht.

FRITZ. Nu hvad synes I om Ungen

Han er lidt rebelsk som sagt.

DUK. Schleswigholstein stammverwant

Wanke nicht mein Vaterland!

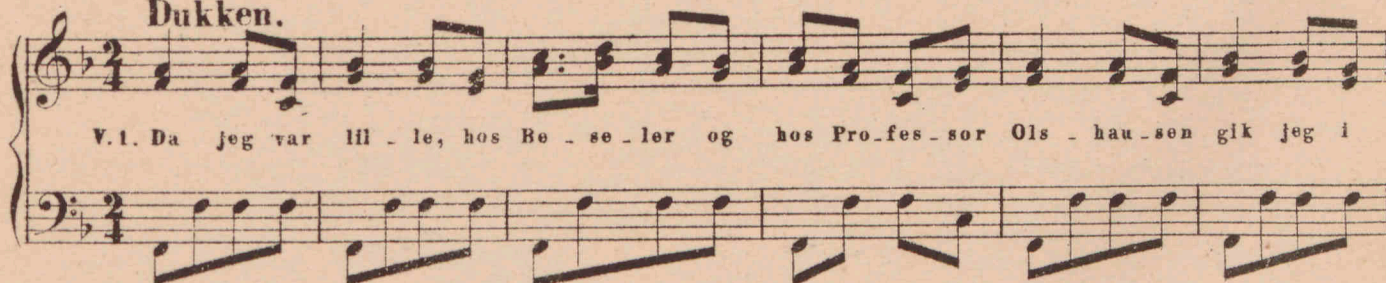
CHOR. Schleswigholstein— Ih min Gud—

Naa, saa han seer saadan ud!

Allegro.

Dukken.

Nº 9.

V.2.

Da jeg blev større, med Pennen jeg min Styrke prøved,
Sloges med Dansken, og sloges som en Mand;
..... Thi Kongen jeg ihast berøved'
Hele sin Ære og Hælften af sit Land;
Frarev ham Spiret,
Slog det danske Navn ihjel—
Ja paa Papiret
Forstaaer de vell!

V.3.

Saa greb jeg Sværdet, og overalt hvor Dansken saae mig,
Smurte han Haser, for ei at faae Kaneel,
.... Ja De maa ikke misforstaae mig,
Han der Filouren, han hjalp mig jo en Deel.
Danskerens Flaade
Tog jeg i et snævert Sund.
Gjæt paa hvad Maade!
Den løb paa Grund.

V.4.

Ved Fredericia jeg kunde have knust dem ganske,
Ikke en Eneste skulde gaaet fri;
..... Men saa til Slutning fik de Danske
Noget i Hov'det, og da var alt forbi,
Sikg hvorfor skulde
Jeg saa fægte længer— Nei!
Slaaes med de Fulde,
Det passer ei.

V.5.

Men nu til Vinter saa kommer Enden først paa Visen.
Der bliver Løier, det skal De faae at see—
..... En Morgen gaaer jeg over Isen,
Taer Kjøbenhavn, og det lige En, To, Tre,
Hvem skal vel stoppe
Mig før Alting er forbi?
Ingen er oppe,
Før Klokken Ti!

N° 10.

Allegro.

Soldaten.

mf

V. 1. Seer J hvem der kom-mer her? nu ei

Tid der er til at sør-ge meer! Frisk Mod, Liv og Ly-stig-hed jeg i Krig og Fred fær-er med. I

seer ei her en Ca-va-leer med fiin Ma-neer, o nei! hos mig det Fi-ne mær-kes

f ei. En grov Kra-bat som er pa-rat til Alt, naar han blie'r de-spa-rat, er

E-ders Ven og Kam-me-rat, den tap-prø Land-sol-dat. En

V. 2.

Siig, hvad der iveien er!
 Jeg er kommen her,
 For at hjælpe Jer;
 Hør nu! hvor skal Slaget staae,
 I kan stole paa,
 Jeg skal slaae.
 Min Vei
 Man ei
 Kan spøre mig,
 Den kjender jeg;
 Blot frem-
 ad, frem,
 Og atter ligefrem;
 ¶: Trods Ild og Vand
 Og Blod og Brand,
 Blot fremad, Marsch! det skal gaae an,
 Thi Landsoldaten holder Stand
 Og slaaes til sidste Mand: ¶

V. 3.

Fremad, frem i lystig Takt,
 Selv mod Overmagt
 Gaaer han uforsagt
 Blot hans Bajonet man seer,
 Saa behøves der
 Ikke meer.
 Og naar
 Han slaaer —
 Gud hjælpe Den,
 Der Slaget faaer!
 Og Hver især
 Af Dem, han kommer nær;
 ¶: Og faaer han da
 En Kugle — Ja
 Saa gaaer han jo dog pænt herfra,
 Hans Afsked er et stolt Hurra,
 Hurra, Hurra, Hurra! : ¶

Allegretto.

Valgcandidaten.

N° 11.

f

V.1. Hør nu min bedste Hr. Søren-
sen! Søg mig, hvad gaar der af Dem? De seer jo, jeg er en
gammel Ven, jeg skal sku ik-ke ta' Dem. *f*

V.2.

Jeg kommer jo bare som Spøgeri,
Ellers har jeg mit Stade
Der, hvor De dagligen gaar forbi,
Midt paa Kjøbmagergade.

V.3.

Der har jeg staaet det hele Aar,
Hvad kan De meer forlange?
Om Nytaarsaften en Tour jeg gaar,
Bør De ei blive bange.

V.4.

Blandt Byens Store jeg vistnok er
En af de allerførste;
Men jeg vil gjøre mig populair
Nu med det allerførste.

V.5.

Og derfor er jeg just kommen her,
Smaa-folket jeg besøger;
Jeg er gemyttlig — ja, som de seer,
Jeg gaar omkring og spørger.

4 Vægtene.

Andante.

Tenori.

N° 12.

Bassi.

O Vægter, Klok-ken er hen-ved Tolv. Naar Klokken slaaer, til - la der det
strænge Po-li-ti ei læn-ger Ma-ske-ra-der og nat-ligt Spø-ge-ri. Nu
Hver til Sit bør gaae, at Al-ting maa i Or-den staae, naar By-ens Klokke slaae.

